

- 5) Moeten de bepalingen van de universeledienstrichtlijn inzake financiering, in het bijzonder artikel 13, lid 2, laatste volzin, en het bepaalde in bijlage IV bij de richtlijn, aldus worden uitgelegd dat zij rechtstreekse werking hebben?

(¹) Richtlijn 2002/22/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 inzake de universele dienst en gebruikersrechten met betrekking tot elektronische-communicatienetwerken en -diensten (Universeledienstrichtlijn) (PB L 108, blz. 51).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Oberste Gerichtshof (Oostenrijk) op 24 april 2009 — Hotel Alpenhof GesmbH/Oliver Heller

(Zaak C-144/09)

(2009/C 153/47)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Oberster Gerichtshof

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Hotel Alpenhof GesmbH

Verwerende partij: Oliver Heller

Prejudiciële vraag

Is er reeds sprake van het „richten” van een activiteit op een lidstaat in de zin van artikel 15, lid 1, sub c, van verordening (EG) nr. 44/2001 („Brussel I”) (¹), wanneer de website van de wederpartij van de consument op internet kan worden geraadpleegd?

(¹) Verordening (EG) nr. 44/2001 van de Raad van 22 december 2000 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (PB 2001, L 12, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg (Duitsland) op 24 april 2009 — Land Baden-Württemberg/Panagiotis Tsakouridis

(Zaak C-145/09)

(2009/C 153/48)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Land Baden-Württemberg

Verwerende partij: Panagiotis Tsakouridis

Prejudiciële vragen

- 1) Moet het in artikel 28, lid 3, van richtlijn 2004/38/EG (¹) van 29 april 2004 (hierna: „de richtlijn”) gebruikte begrip „dwingende redenen van openbare veiligheid” aldus worden uitgelegd dat alleen onomstotelijke bedreigingen van de externe of interne veiligheid van de lidstaat een verwijderingsmaatregel kunnen rechtvaardigen en dat hieronder alleen vallen het voortbestaan van de staat met inbegrip van zijn wezenlijke instellingen, het goed functioneren daarvan, het overleven van de bevolking, de buitenlandse betrekkingen en het vreedzaam samenleven van de volkeren?
- 2) Onder welke voorwaarden gaat de verhoogde bescherming tegen verwijdering na een verblijf van tien jaar in de gastlidstaat, als voorzien in artikel 28, lid 3, sub a, van de richtlijn, weer verloren? Gelden in dit verband dezelfde voorwaarden als bepaald in artikel 16, lid 4, van de richtlijn voor het verlies van het duurzame verblijfsrecht?
- 3) Voor het geval dat de tweede prejudiciële vraag bevestigend wordt beantwoord en artikel 16, lid 4, van de richtlijn van overeenkomstige toepassing is: gaat de verhoogde bescherming tegen verwijdering alleen door tijdsverloop verloren, los van de belangrijkste redenen voor de afwezigheid?
- 4) Eveneens voor het geval dat de tweede prejudiciële vraag bevestigend wordt beantwoord en artikel 16, lid 4, van de richtlijn van overeenkomstige toepassing is: blijft de verhoogde bescherming tegen verwijdering in stand in geval van een gedwongen terugkeer naar de gastlidstaat in het kader van een strafrechtelijke vervolging voordat de periode van twee jaar is verstreken, ook indien na de terugkeer vooralsnog voor langere tijd geen gebruik kan worden gemaakt van de fundamentele vrijheden?

(¹) Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Voor de EER relevante tekst) (PB L 158 van 30.4.2004, blz. 77, met rectificaties in PB L 229 van 29.6.2004, blz. 35 en PB L 204 van 4.8.2007, blz. 28).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Bundesgerichtshof (Duitsland) op 24 april 2009 — Prof. Dr. Claus Scholl/Stadtwerke Aachen AG

(Zaak C-146/09)

(2009/C 153/49)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Bundesgerichtshof

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Prof. Dr. Claus Scholl

Verwerende partij: Stadtwerke Aachen AG

Prejudiciële vraag

Moet artikel 6, lid 3, derde streepje, derde geval, van richtlijn 97/7/EG van het Europees Parlement en de Raad van 20 mei 1997 betreffende de bescherming van de consument bij op afstand gesloten overeenkomsten⁽¹⁾ aldus worden uitgelegd dat geen herroepingsrecht bestaat bij op afstand gesloten overeenkomsten inzake de levering van stroom en gas via leidingen?

⁽¹⁾ PB L 144, blz. 19.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Oberlandesgericht Wien (Oostenrijk) op 24 april 2009 — Ronald Seunig/Maria Hölzel

(Zaak C-147/09)

(2009/C 153/50)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Oberlandesgericht Wien

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Ronald Seunig

Verwerende partij: Maria Hölzel

Prejudiciële vragen

1) a) Is artikel 5, lid 1, sub b, tweede streepje, van verordening (EG) nr. 44/2001 van de Raad van 22 december 2000 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken⁽¹⁾ (hierna: „Brussel I-verordening”) in het geval van een overeenkomst inzake dienstverrichting ook van toepassing indien de dienst volgens de overeenkomst in verschillende lidstaten moet worden verricht?

Indien deze vraag bevestigend wordt beantwoord, moet genoemde bepaling dan aldus worden uitgelegd dat:

- b) de plaats van uitvoering van de kenmerkende verbintenissen de plaats is waar het volgens de tijdbesteding en het belang van de handeling te beoordelen zwaartepunt van de activiteiten van de dienstverrichter ligt;
 - c) indien geen zwaartepunt van de activiteiten kan worden vastgesteld, het beroep betreffende de verschillende vorderingen uit de overeenkomst, naar keuze van de verzoeker in elke plaats van dienstverrichting binnen de Gemeenschap kan worden ingesteld?
- 2) Indien de eerste vraag ontkennend wordt beantwoord, is dan artikel 5, lid 1, sub a, van de Brussel I-verordening in het geval van een overeenkomst inzake dienstverlening ook van toepassing indien de diensten overeenkomstig de overeenkomst in verschillende lidstaten worden verricht?

⁽¹⁾ PB 2001 L 12, blz. 1.

Hogere voorziening ingesteld op 27 april 2009 door Iride SpA en Iride Energia SpA tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg (Tweede kamer) van 11 februari 2009 in zaak T-25/07, Iride SpA en Iride Energia SpA/Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak C-150/09 P)

(2009/C 153/51)

Procestaal: Italiaans

Partijen

Rekwirantes: Iride SpA en Iride Energia SpA (vertegenwoordigers: L. Radicati di Brozolo, M. Merola en T. Ubaldi, advocaten)

Andere partij in de procedure: Commissie van de Europese Gemeenschappen

Conclusies

- het bestreden arrest vernietigen;
- de reeds in het verzoekschrift in eerste aanleg geformuleerde vorderingen toewijzen of, subsidiair, de zaak overeenkomstig artikel 61 van het Statuut van het Hof van Justitie verwijzen naar het Gerecht van eerste aanleg;
- de Commissie verwijzen in de kosten van beide instanties.

Middelen en voornaamste argumenten

Rekwirantes baseren hun vorderingen op twee gronden voor vernietiging.

De eerste grond houdt verband met een onjuiste rechtsopvatting bij de uitlegging en toepassing van artikel 253 EG wat de gebrekkige motivering van de litigieuze beschikking betreft. Het Gerecht heeft namelijk blij gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door met betrekking tot de vraag of in casu is voldaan aan de voorwaarden van artikel 87, lid 1, EG, te oordelen dat voor de naleving van de motiveringsplicht van artikel 253 EG volstaan i) de loutere verklaring van de Commissie dat zij heeft vastgesteld dat de betrokken maatregel moet worden aangemerkt als staatssteun, ii) de mogelijkheid om de aangevochten handeling te motiveren door verwijzing naar het besluit tot inleiding van het onderzoek en een eerder, afzonderlijk besluit van de Commissie.

De tweede grond heeft betrekking op verkeerde interpretatie van de rechtsmiddelen en onjuiste rechtsopvatting door het Gerecht bij de beoordeling van de draagwijdte van de Deggendorf-rechtspraak voor de beoordeling van de onderhavige zaak. In het bijzonder heeft het Gerecht:

- i) de door rekwirantes in eerste aanleg aangewende rechtsmiddelen verkeerd geïnterpreteerd door te stellen dat zij misbruik hebben gemaakt van de procedure van toezicht op staatssteun zonder evenwel te verduidelijken waarin dit misbruik bestaat;
- ii) niet gewezen op de fout die de Commissie heeft gemaakt bij de beoordeling van de draagwijdte van het arrest Deggendorf wat de onderhavige zaak betreft, die erin bestaat dat zij geen concrete en specifieke analyse heeft verricht van de verstoring van de mededinging en het communautaire handelsverkeer door het cumuleren van de nieuwe steun met eerdere, niet-terugbetaalde steun;